piddi tänna haamri al rohkema pakkujale ärramüdud sama. Körtsmik polnud mitte kaeband, et temmal kül mönne aegsed intressid sada ollid. Se teggi temmale pörgulise römu, — waest jodikut weel kauem wölla sölmes piddada. Agga muud wöllauskujad ja köige ennam lanakaupmees ollid maja mümist nöudnud.

Kasik olli kahtlase melega körtsi läinud. Naene, täis murret ning kurwastust, istus nelja wäetima lapsega akna al ja nuttis. Sedda nähhes ütles weike wie aastane Willem: „Emma, kas meid nüüd aetakse öue külma lumme peale?" „Ei tea, mo laps", öhkas emma, „kui sa pallud, kül Jummal siis meile jälle wöib soja tubba anda." Pojuke panni käekesed risti ja ütles: „Armas Jummal, ärra lasse meid lumme peale ajada, seal on wägga külm."

Selsammal silmapilgul tehti uks waiksest lahti, ja tuppa astus temma tru ning ustaw söbber — körtsmiku naene. Teise kaela ümmer hakkates ütles ta: „Ärra ennam nutta, mo armas Anna, se wöib köik weel heaks miñna, meie tru Jummal ellab weel."

„Ei se ennam parrane", ütles teine, „oh, kuhhu pean ma nüüd lastega minnema?"

„Olle rahhul, Anna", kostis teine, „sa jääd omma majasse, nikana kui minna ellan; lasse se murre minnu holeks jäda."

„Kuidas se wöimalik olleks", ütles Anna, „müja on al toas, ma kuulsin kolm plaksu lödama, ja sest ajast on maja müdud."

„Kannata", ütles söbber, „ma tahhan sulle öölda, kegi on sedda maja ostnud, kes teid wist mitte wälja ei aja." Sedda ööldes läks körtsmiku naene toast wälja. Anna tahtis teada, mis naabri naese könne ommeti tähhendaks, läks alla tuppa. Sisse minnes leidis ta agga maja müjad weel toast. Se ütles: „Kaupmees Raps on teie maja ärraostnud ja

wägga körge hinna eest. Ta on 1200 rubla ta eest annud. Sedda head kaupa sünnib teile önneks kita." Tisleri naene tännas selle teaduse eest ja läks jälle ülles omma tuppa, mitmesuggused mötted käisid temma peas ümmer. Ta tundis kaupmeest Rapsu, temma emmand olli körtsi emmandaga mönda aastat head söbrad. Römus lotus hakkas ta waimu sees likuma.

12.

Kui tisler körtsist koju tulli ja omma abbikasalt kuulda sai, kuida maja mümisega luggu olli, ütles ta külma süddamega: „Palju on se kül, mis Raps maja eest on annud, agga mis se meid aitab, se wöetakse parrajast wölgade eest ärra." Kuida ta ütles, nönda se ka sündis, ja tulli temmale ennemine kassuks kui kahjuks; ta olleks, tulleb aeg, ennast trööstides wöinud wina sisse ärraupputada.

Nelli näddalat peale sedda tulli körtsi emmand senna, ta käes olli kinnipitseritud kohtu kirri, mis ennese kurwa söbra peusse pistis ööldes: „armas Anna, loe sedda."

Anna murdis pitseri lahti ja lugges, et kaupmees Raps omma ostetud maja tisler Kasiku emmanda ja temma laste pärrauduseks kohtu kirjadesse lasnud üllespanna.

„Oh sinna helde tru südda", ütles Anna, teise ümbert kinni hakkates, „se on sinnu teggu, rägi ommeti, kuidas sa sedda olled teinud?"

„Sa tead", ütles teine, et mo täddi mönne ku eest ärra surri, kes mulle 1000 rubla ärwi järrele jättis. Pääw enne maja mümist sain ma rahha kätte ja läksin kohhe Rapsu jure, et ta maja sulle ja so lastele piddi taggasi ostma. 200 rubla, mis pudus, on ka sadud.

„Agga mis so mees sedda kuuldes ütleb?" wastas Anna.

„Noh mönni näddal on mul rahhu — ütles Maria — ta mölleb, et rahha on weel wäljamaksmata. Ja kui ta

Eesti-ma rahwa Kalender 1871, lk. 30